

**Za život
u ime suživota
usprkos jada
kletve
u ime nadanja
i boljeg sutra**

Dobri!a

Hrvatska, 15. studenoga 91.**Sada**

Ne spavam. Po običaju, uključujem računalo.

Postaje nenasno nutriti u sebi, žvakati jad. Od toga što se želudac grči u mucu, ne postaje se pametniji. Rane žežu. Ne pomažu melemi, pomazanja. Racio postaje manji, sitniji, nevidljiviji. Pretvoren u pojam manje je vjerojatan. I sama egzistencija je bespredmetna. Rađa se bunt, netrpeljivost prema negaciji čovjeka, vrijednostima koje znače i glas i riječ i reakciju, opciju postanka, opstanka.

Torba u kutu kao mora. Pritišće zlobno. S potiljka, podjednako. Mirna. Svjedok ludila.

Iracionalno voljeti svoj narod je lako, ne obvezuje. A osjećaš se divno. Moćan u pripadnosti koja ne znači ništa posebno niti išta stoji. Malo govora, zbora, doima se domovinski, uzvišeno. U biti, tragedija duha. Biti uz svoj narod uistinu, zdušno, konkretno boli do korijena. Ispaštanje za krv, grješke. Nevidljive niti pripadanja. Bez pompe.

Obvješćivanje u tijeku rata je neprimjereno. Druga strana kaže kako rat ne postoji jer nije objavljen. Kao da objava nije prvo razbojstvo, umorstvo. Umobolne duše ne razlikuju metak od pjesme. Kao, okolnosti kojih nema. Čitulje ne mogu prikazati klanja, bestijalne smrti. Trajanje zla produžuje pipke u prošlost, sadašnjost i budućnost. Oslanjati se na misli, na nadu, jedina je zadaća razuma.

Ne vjerujem u neznanje Europe, svijeta. Dala bih opravdanje. I jedan zločin je previše. I jedna jedina smrt. Tragična istina. Povećavanje žrtava izaziva sažaljenje, reakciju (?), pomoć. Malo koristi za žrtvu. Hipokrizija morala.

U objektivnoj stvarnosti moguće je posjedovati papir i pero, suživiti se s sredinom i tragedijom, ostvariti pogodne bilješke. Problem inteligenta (?) je biti mudar, savjestan, sagledati zloduh. U Hrvatskoj.

Dežuram rano ujutro. U mrtvo doba dana. Prije posla. Jednom definirana satnica rasteže se u nedogled.... Tiho je. Bridi zrak. Nebo je zamračeno. Ništa od pucnjeva. Sijeda mamina kosa na jastuku. Srećom, san je čvrst. Ostarjela draga glava viri iz ovratnika. Spavamo poluobučeni.

Od onih koji će na tragediji naći uhljebljenje treba bježati. Otpor prema profanom, gluposti i zastavićenju. Opstanak je u kakvoći inteligencije građanstva ovih prostora (?).

Moguće je poznavati i ne poznavati ljude. Prihvaćaš ih ili odbacuješ. U momentu ih pripijaš čvrsto uz stegna, do trenu odbacuješ u zgražanju. Žgadija nedorasla. Odvratne njuške. Primitivci. Tu i tamo pametno oko, sloboda duha. Uzdanje. Od prljavštine (?) i mirisa do violine. Ne, ne želim izbjeći. Balkanska krčma ispija pehare alkohola, bludniči i budi se ukorak s vremenom. Korak.

Ne znam mrziti. Ljutnja, odvratnost ili bijes - bolji su izrazi. Razumjeti zašto, upristojiti, prosvijetliti, sizifovski gurati kotač povijesti upropanj propasti, otvarati zatvorena vrata, biti uvijek na vjetrometini napretka i razuma, čini se lakši posao, dužnost. Mržnja ne pomaže, truje. Marševi koraka trebaju usmjerenje. I ma kako bile sumnjive težnje, dajmo idejama zraka, daha.

*Budim se u znoju. U ušima odzvanja štekatanje, kanonada topova, eksplozije bombi. Drhtim. San nije donio okrjepu. Sirena zavija. Split je napadnut !
Tanana nada - nas neće - nestaje.
Naivnost žrtve. Ipak. Budim mamu.
ŠepRTLjamo oblačeći se. Grabim hranu, redam torbe, isključujem vodu, struju.
Zakopčavamo se po stepenicama.
Susjedi dahću zajedno s nama. Do skloništa je i blizu i daleko.*

Ispočetka

Kulturnim radom se smatra javna tribina lutalica koje produciraju ((ozbiljno) povijesnu ulogu Hrvata (drhtavi pjesmuljci pak su degutatni Imenujmo istim rad humanista. Pripovjetka prema osobnim intelektualnim mogućnostima.

*O podjelama će se izjasniti političari.
O nijansama zajedljivci. Proces
opstanka kulturnog čovjeka u sudaru
s politikom ne nalazi jasna rješenja
sada, rješenja su u distanci vremena.*

Što je srbijanizmu stanovništvo?
Tradicija ? Ljepota? Tisućgodišnja
ljepota ? Tričarije, bre.

*Pitanje intelektualca , u krugu
strahova, u zrakopraznu je prostoru!
Humanizam nema odgovora;
samoobmana je rafinirana kulisa,
štetna za pobjednika i poraženog.*

Pripadnost stranci, partiji, grupaciji, iskušenje je čistilišta za intelekt. U početku je pripadnost inercija. Razumijevanjem sustava i umjetnosti gasi se individualnost množine, jača individualnost jedinke. Konačno, osvješćenje ne donosi ni zadovoljstvo ni mirenje, naplaćuje se danak gluposti. Kad ne postoji mržnja, preostaje rezignacija, teret prošlosti.

*Povijest se ponavlja. Dežurstva.
Osjećaj dužnosti, razumnog
procjenjivanja ne postiže se
dekretom . Zaključci postaju
neproduktivni. Umjesto dogovora,
ostaje odrednica. Umjesto suvislosti,
ostaje žrtva. Prijetvornih svugdje.
Tuđe se vrijeme lako dijeli. Srećom,
protivna strana je podjednako
primitivna, neinteligentna. Ima samo
silu.*

Masu pokreće političar. Prokletstvo je što ne prodire u suštinu javnoga života. Obični individualista (, pak, ne sagledava zakonitosti zajednice.

*Bazne ideologije stalno se razgrađuju,
dopunjavaju. Posebno u primjeni.
Glupost nema opravdanja. Jasne
ideje reformatora doživljavaju krah. U
previranjima, osnova promašaja su
neznanje i netolerancija. Kako to
priznati ?*

Tko zna koliko će trajati. Ogledavam se . Stvari su uredno u uglu. Zašto smetati drugima ? Možda sam nešto važno zaboravila ? Smiri se, dovraga!

Krvoločne zvijeri. Sada. U stoljeću previranja prema napred propinju razbješnjela konja prema natrag. Čini se nemogućim, fantastičnim, dakako. Sila ne bira cijene, najmanje znači ljudski život. Nema mjere. Srbijanizam postaje pojam dostojan đavola.

Ne identificiram se s nekom partijom, strankom, pokretom. I prije i poslije Krista, zaklinjanje na istinu nije imalo previše učinka. Ako trebaju tisuće godina za spoznaju, jasno je koliko je čovječanstvo proketo.

Kontroliram u glavi. Dvije pamučne deke. Lampadina. Četiri rezervne baterije. Dva paketa plastičnih kesica. Prva pomoć. Lijekovi. Dodatni zavoji. Flasteri. Plastične čaše. Papirnati ručnici. Higijenski papir. Higijenski ulošci. Maramice. Mali ručnici. Gaze. Voda. Sapun. Kalodont. Soda bikarbona. Kirurške maske. Nož. Nožice. Čarape. Donji veš. Dvije kape. Rukavice. Dva šala. Tranzistor. Rezervne baterije. Papir. Olovke. Pončo... Hrana je u drugoj torbi. Mamine osobne sitnice i lijekovi su u trećoj. Moja službena torba. Osobni komplet za zaštitu građana s maskom. Kišobran... Nesmiljena stvarnost.

Militantna Hrvatska nam ne treba. Ni desno orjentirana. Uzdám se u demokratsku, otvorenu zemlju, koju će obnoviti i razviti vrijedni ljudi. Mračne pojave potrebno je marginalizirati, ali to ćemo uspjeti samo progresivnim programima, rezultatima koji će osigurati dovoljno interesa, prihvaćanje novih ideja.

Poštujem Margaret kao državnika koji je dosljedan u svojim stavovima i borbi za jedan izgrađeni politički vid djelovanja. Zadivljujuće je s kojom jasnoćom sagledava pozicije Hrvatske. Sa zahvalnošću slušam o naporima, zalaganju za priznanje i budućnost demokracije na civilizacijskim zasadama (izvorištima).

Idejna borba u čovjeku sraz je internog humanizma i svjetovnog ograničenja (državna, legalna zakonitost). Tražiti oslonac izvan privatnog, porodičnog, općeg, civilizacijskog, nema perspektive . Kultura je nesumnjivo oblast djelovanja, nukleus u prostoru osmišljene biti postojanja, krug koji se vrti dijametralno suprotno željama ili mogućnostima. Apstrakcija poimanja, težnja za savršenstvom, odurnost prema samom sebi u nemoći da se ovladaju sile zloduha, rezultat su filozofija koje ne žive. Isto je na pijedestalu bez rezultata humanizma.

Ni kao prijatelji, ni kao ljudi, ne osijećamo povezanost. Rascijepljene ličnosti. Zgromljeni u rasponu sustava ili utopljeni u religiji teško komuniciramo. Kad se sažmu porivi u riječ, teško se priznaje krivnja. Svejedno. šteta ostavlja traga. Povijest premalo cijenimo, poštujemo.

Mama mora popiti "Inderal". S vremena na vrijeme dosađujem. Pristaje. Dršće i ne može pronaći lijek. Torba je prepuna. Uz malo panike, uspijeva. Smirujem se.

Hrvatska inteligencija i posrtanje u svijetu nazvanom ekonomski materijalizam, nema opravdanja. Desetljećima se vodi "dosljedna" borba, iskreno unutarnja borba. Svekoliki (!) rezultat jeste tlapnja (oštar jezik?).

Uz dužno poštovanje prema časnim iznimkama, povodljivost prema lijevom ili desnom ekstremizmu je bez premca. Ekvilibristi ostali u međuprostoru. I poetska riječ je teško izdržljiva. U buketu pjesama, malo osobnosti, prepoznavanja autora.

Djeca su blagodat skloništa. Mučno je što su uopće tu i zašto. Veselost i bezbriga, otvoreno ignoriranje situacije pritiska odvodi misli. Majke neuredne, neupućene, nepristojne. Direktno negativno učestvuju na neotesano ponašanje mladih. Srećom, djecu resi bezazlenost mladosti (i površno razaznaješ cijenu kućnog odgoja). Dovučen je nečuven broj torba i torbica, vreća svih boja. Opća dreka i guranje ne prestaju. Poznate scene kao iz nijemog filma. Bjesomučan dolazak. Djeca bez knjiga, bojica ili inteligentnih igara. Energija se prazni u jurnjavi. S vremena na vrijeme pravim figurice od papira (origami). Odmah je desetak zainteresiranih glavica. Mirni su kao bube. Pokorno čekaju na primjerak. Velike oči. Isčekivanje dobra i zla ima iste predradnje.

Forma radi forme, metoda radi metode. Sadržaj ne može biti isključivo konstrukcija. Ničeg zajedničkog nemati s korijenima - ili je dobar modernizam, ili бесплодан pokušaj. Umjetnost ne trpi sredine (iako se na nazoviumjetnosti odlično poslovuje). Dobro objašnjenje za snishodljivost prema inteligenciji. S druge strane, nepravedno je optuživati zbog dugogodišnjeg nepriznavanja intelektualnog rada.

*Potresa me ne patnja moja, osobna.
Ma kako bilo bolno, više potresa
trpljenje koje je pred očima. I sada.
Agonija.*

Mnogo govorim (mama me grdi).
Pokušavam zabaviti ustrašene ljude
(uhom pažljivo osluškuju i nesvjesno
se trzaju). Susjedi. I dobri i zli. Sad
zbijeni u kutu. Ima i paničara.
Uveličavanja. Utrostručene oči. Jezici
izvrću, oploduju. Cirkus. Sve je bolje
od letargije.

*Srbijanizam podričuje. Robovi
epoleta svih boja ukrštaju stisak s
perima akademika SANU. Od čvrstine
zagrljaja pucaju kosti. Kiseli osmijeh
hijena odzvanja. Dokle?*

Rezignacija je moguća i kod jakih.
Teško se priznaje. Povremena
malodušnost. Momenti kad ratio
nadvlada i nada zgasne. Turobno je
dobivati izvještaje o smrti i
stradanjima. Katkad se tresem od
jada i nemoći. Malo zla može čovjek,
mnogo budala.

*Dječurlija se navlači. Crtaju grb
Hrvatske na ploči. Neuspješno.
Pokušavaju ispočetka. Ne želim
pomagati. Kad je konačnost izvjesna,
crtež završen - napustit će napor.
Čime tada ispuniti vrijeme ? Sa
zanimanjem pratim kako se takmiče,
dokazuju, ludiraju.*

Atmosfera, opća atmosfera duha je trpljenje, otpor i uvjerenje da će Hrvatska do skora biti svoja, Hrvati svoj na svome. Uz to, primjetno je povećano javno manifestiranje religijskih osjećanja. Od skromnih vjernika ni glasa. Na cijeni su oni koji znaju oglasiti uvjerenje. Do neukusa.

*Partijnost je od revolucionarnih
polupismenih parola svedena
isključivo na zanos parola. U
jednoulju se koristila crvena boja
za laktanje. Inteligenti su uzimali
legalitet za privatnost. Karijeristi su
sisali krmaču bez kraja i konca.
Mentalna hiperprostitucija zasjenila
korijene nacionalnog, samobitnog.*

Žilavost otvara oči, izoštrava interese. Stalno pitanje unutrašnje odluke o vanjskim događanjima. Osvjedočiti se zdravim razumom. Ne podleći tragediji, užasu. Nadčovječanska borba ne manja od one u blatu rovova. Rat nije pojam koji se prihvaća olako. Realnost zasiplje nesmiljenim činjenicama i ne ostavlja mogućnost idealnog izbora. Da li ću očuvati ljudsku dušu ? Nevidljivi zidovi okućnice su tvrđina bedem sutrašnjice.

Stravično je kako se, u stvari, ne može pobjeći nikuda. Ma kuda krenula, fizički spas ne donosi duševnu ravnotežu. Ma kuda krenula, napor je tek izlika da se sačuva razum. Predstoje dugi trenuci plača i otpora naizmjenično, beskorisna stanja letargije ili podrobna analiza gdje sam. Moje i tuđe ja. Prepletanje sudbina, otkrića i padovi, srh života. Isprekidana linija horizonta pobuđuje pažnju, snagu. Kao i topla riječ. I ma kako je teško, čovjek ne isčezava ni kao jedinka ni kao društvo. Smicalice o tom kako pojedinac postaje cilj sam sebi može dominirati u talenta, ali ni talent ne opstaje izvan zajednice. Činjenica je da ugrađivati sebe u opće dobro nije bezazlena igra, traži višestruku hrabrost. Nije osigurano dvosmjerno davanje, primitivizam guši i uzaludan let dovodi često do šutnje. Daleko od savršenstva?

Velečasni je zaspao. Zakopčan do grla, podbuo, sa šeširovom na glavi sjedi. Uspravan. Na licu smireni posmijeh. Ruka na Molitveniku. Punački starački prsti čvrsto drže korice knjige.

Mjesecima nemam osjećaj za vrijeme. S jutra se budim sa strepnjom da će biti vedro ! Prokleta sunčana Dalmacija. Koje li ironije. Zovem tvrde oblake, divlje jugo, stres bure - njima će biti teže. A i što će mi ljepota dana, ne prožima me ništa milo. Iz sata u sat očekujem vijesti s fronta. S nadom.

Tonem duboko. Isčezavanje u podzemlje sebe podrazumijeva prostor bez zraka, svjetla i zvuka. Gdje se zaustavlja život i smrt je irelevantan pojam. U gluhoj ulici samoće je izlaz. Povremeni bijeg nijeće tupost mozga. Patim.

Spoznaja da smo mi i ovdje i tamo (zar nisu jučer ista lica bila susjedi, prijatelji, žene, muževi, djeca, ljubavnici?) otvara pitanje morala. Nedvojbeno je da moral koji traži nagradu ili se boji kazne - nije moral (arapska). Ako je nagrada ministarska fotelja ili dioba zločina naprama kazne u patnji, pročišćenju ili katarzi - biram potonje.

Pohlepa, krajnji oslonac bijednika, nije vas odvela daleko. Ulica zločinaca. Ulica ubica. Ulica jauka. Ulica oderanih lica. Ulica smrada. Ulica zgasnutih nada. Ulica prokletnika. Ulica prezrenih. Ulica izdajnika. Ulica nimfomana smrti. Ulica razvratnika. Ulica silovatelja. Ulica kriminalaca. Ulica uhoda. Ulica krivokletnika. Ulica mučitelja. Ulica lupeža. Ulica razderanih duša. Ulica bogohulnika. Ulica drogaša. Ulica bjesomučnika. Ulica divljaka. Ulica krvi. Ulica noža. Ulica idiota. Ulica smeća. Ulica propalica. Ulica luđaka. Ulica kame. Ulica zlosutnika. Ulica samoubica. Ulica straha. Ulica bez izlaza. Ulica sileđija. Ulica nezaborava. Ulica nitkova ..
Institucionalno i vaninstitucionalno. Srbijanizam.

Uveden je vjeronauk u škole. Fakultativno. Zar je u crkvama premalo mjesta ? Vjeroučitelja ? U stvari, ne smeta me, ma kako da se sada ne pozivamo na evropske uzore. A ima "partijskih" bisera. U intervjuu građanstvu mlada vjeroučiteljica je ogorčena što je kolege iz škole ne smatraju sebi ravnom premda je ona mnogo više vrijedna od njih (!). Ne vidim što je mogla očekivati sa završenim tečajem, na početku rada i još nedostignutim rezultatima. Poznati sustav ? Stidim se u ime istinskih vjernika. Koliko mi je poznato, Bog je u čovjeku, u kutu savjesti. Na dohvat molitve, duha. Malo poniznosti i skromnosti ne škodi.

Barba Z. je došetao. Usred uzbune i eksplozija. Nedostaje im kruha i on potražio gdje ima. Došao vidjeti sestru (moju majku) i kako su ulazna vrata kuće zaključana, sjetio se da smo u skloništu. Gledamo ga kao duha. Ima li on pameti ? Smješka se. Priča novosti. Gdje su pale bombe, gdje nisu. Sva uha su napeta. Čovjek donosi vijesti s onog svijeta ! Kanonada traje.

Živjeti danas nije prednost žića. Na sramotu ljudskog roda rat postaje neznan ožiljak. Mnijem kako je nepravedno biti uskogrudan, mali čovjek. Relativizirati činjenice u općoj povijesti ne donosi utjehu, bolji bitak. O snažiti može bunt protiv zla koje jeste, rastače najbolje iz tradicije duha, iz kamena izrasle ruke. Rukotvorina svemira. Živjeti danas je i prednost žića. U trudnom rađanju krikovi zveče, šibana kičma se uspravlja u naporu, pogled ustraje.

Zašto bih trebala sve razumjeti i prihvaćati ? Naučih šutjeti. Imati mišljenje. Pobrojati razloge. Posebna vrлина. Od mene se očekuje mnogo. Ne pitajte. Mogli bi doznati što mislim i ne bi vam se (vjerojatno) svidjelo. Ne povodim se lako.

Danas, u skloništu. Prostorije Nadbiskupskog ordinarijata . Pristojnije nego li da imamo vlastiti podrum. Učiona s klupama. Visoki plafoni. Masivni zidovi. Sa strane WC, voda, poseban izlaz na dvorište. Ukop u zemlju dovoljan da amortizira vanjske udarce, a prozori su zaštićeni vrećama pijeska. Na zidovima karte Obećane zemlje. Uljana slika Pape Pia Pavla VII, pokrovitelja i dobročinitelja. Autor je pok. Joko Knežević. Pristojna slika.

Uloge su dobro podijeljene. S jedne strane naoružanje za koje su nas pet desetljeća zakidali i drilovano ljudstvo, koje smo dobrano obrazovali kako koristiti metaloubice. S druge strane razoružani narod koji se u hodu otpora i odbrane i obučava i naoružava. Uz žrtve, staje se naprama sili.

Srbijanizam djeluje psihologijom rulje koja ne poštuje ništa osim primitivnog nagona destrukcije. Razbijena masa je kukavičko plačljivo meso bez oblika, strukture, kičme. Ali unutar zakona rulje (s distance) sili se snagom i perverzno izivljava, do prostote. Za srbijanizam ni ljudsko tijelo, ni ljudska duša, nemaju prava osim na klanje, kasapljenje. Iz strvinara nikad ljudsko biće.

Oponenti mogu zamjeriti bitke u sebi i oko sebe. Ne apeliram na razumijevanje, čitanje redaka još manje. Prisila da živim kao nečovjek, kao krtica, zahva}a svijest, uziblje mirno more. I uzdrmano duševno biće traži načina da uoči i preživi sablast ratnih zbivanja. Maskarada vlasti ovdje, vlasti u Evropi i svijetu, pokazuje nedosljednost odnosa naša-tuđa demokracija, naša-tuđa ljudska prava, naša-tuđa sloboda. Prezirem vas.

Smrad mitologija ispunio nozdrve i ne daje disati slobodno.

Problem ćemo riješiti brzo. Istru talijanima. Gorenjsku austrijancima. Baranju i Srijem mađarima. Kotor i Prevlaku NATO-u. Zašto misle da se to može? Ima li Sabor prava olako odlučivati u ime grobova djedova ?

Nije istina. Hrvati se ne bore protiv marksističkog neprijatelja (podilaženje zapadu). Hrvatska se bori protiv agresora, ma kako da se prikazuje (momentalno: Socijalistička partija Srbije), jer ne žele nikakvo pokroviteljstvo. Na ujetrometini istok-zapad predugo je kapala hrvatska krv za tuđe interese. Borimo se za svoje stijegove, za svoju krvcu. Depeše smrti jačaju saznanje kako se ne bojimo. Navikli na odricanja, trsimo se napred.

Nedostaju mi djeca. Rastežem se između obaveza na poslu, jutarnjih i poslijepodnevni dežurstava, te družbe s mamom. Da nemaju uredan život, bila bi ona na prvom mjestu. Ovako propitkujem da li sam neophodna, da li im što treba ... Briga za mamu je briga manje za njih.

Raskoš umjetnina je momentalno veća briga od zadovoljstva, ugođaja gledanja. Stalno nekuda sklanjam slike ili skulpture, pa je stan nalik na magazin. Jedan direktan pogodak uništio bi na hiljade milijardi. Tvorevine su stvarali vrhunski majstori. Meštrović. Kršinić. Miše. Perić. Augustinčić. Dešković. Vojvodić. Bavčević. Prudnjikov. Lozica. I moja malenkost. Zatim originali rukotvorina dostojni svakog etnografskog muzeja. Imena su malo prema ljepoti originala (brončani livovi, ulja, pasteli, mozaici, crteži). Podruma nemamo, a i kamo bi bez stručne zaštite (Ni profesionalni muzeji nisu spremni za ratne uslove. Pokušaj zaštite, ne zaštita.). Poželimo da zbirka opstane. Ne zbog mene, već naroda kojem namjeravam pokloniti većinu primjeraka (Bez brige, ostati će dovoljno za osobne i porodične apetite.).

HTV misli da ima umobolne gledaoce. Zaglupljena izvješća su odvratna u konstrukciji. Istina nije teška, teške su gluposti. Nesposobnost caruje. Kako bi i bilo bolje kad autokrate eliminiiraju neistomišljenike.

Drago čini mnogo. Nesuspregnuta borba zasniva se na činjenicama, znanju. Ponos. I fluid pjesničke riječi. Ambasador duha. Od Boga poslat na Otok.

Politika vlasti dugo (predugo) nije priznavala nikog osim svojih članova. Griješila je i griješi višestruko. Infatilno je pravdati se situacijom koja jeste. Uvijek je situacija koja jeste. Nikada situacija koja bi zadovoljavala. Stranka koja se bori i izbori za vlast mora imati program. Nema li ga, ne zna li ga osmisliti (kao što je poznato), više je od notorne krivice. Politikanstvo, ne politika. Nije se priznavalo ratno stanje, ma kako opozicija vrištala, upozoravala.

Profesionalni vojnici učinili su čuda za posljednja dva mjeseca (kakva šteta što Martina nisu slušali od početka !). Nova Vlada političkog jedinstva suvisla je, mudrija. Zašto bi komunista, socijalista, demokršćanin ili ini bio manje građanin Hrvatske? Osvetila se uskogradnost, samodopadnost, parada uskog kruga ljudi koji se nisu pokazali uspješnim egzemplarima na različitim funkcijama. Procjenjujem, osim sljepila Evrope i svijeta, tvrdoglavost vlasti posebno je škodi Vukovaru, Dubrovniku, Slunju ... Hoće li general Tus uspjeti zaustaviti silu ?

Pad Vukovara je neminovan. Predugo je vođena potpuno pogrešna politika, da bi se mogao na vrijeme spasiti. Iz smrti izrasta legenda u život. Posve uzalud za dječje suze, patnju, očaj, prerano sazreli pogled, skamanjeno sjećanje. Ako je ljudi sve manje, uvećava se potreba za njima. Kako se brojnost minimizira, nepostojanje je vapaj bez kojeg se ludi. I ima li života sutra bez ljudi od jučer? Brazgotine na licima odraz su unutarnjih otvorenih rana. Događanja zatomljena smrću najdražih imaju okus razbojstava. A Evropa gleda ubijene, zaklane. Šuti ili se zgražava. Neotesano. Zlopamtim.

Pokušavam naći ravnotežu u komunikaciji sa stranim ambasadama i konzulatima. Moja pisma su sve osim mahanja hrvatstvom. Dokazujem da živimo, mislimo, služimo prostorima bez ostatka. Tradicija. I uspinjanje.

Privatnost je bespredmetna, neko nepoznato poimanje u dnevima kada ne pripadaš sebi. Supatnik naroda koji se genocidom (hrvatocid) želi istrijebiti u broju i imenu. Nema mjesta za skrivanje. Srce se bode i ranjava izloženo na dlanu.

Ljudi su zbijeni u grupicama. Neprestano pričaju. Istovremeno. Dvosmjerno. S vremena na vrijeme je nenasna buka. Odraz dalmatinskog temperamenta ali i nekulturna ponašanja. Sramota me. Gdjegdje umirovljeni velečasni nadgledava. Malo je me|u nama vjernika. Uspostavljaju se kontakti, razgovori. Čita se iz molitvenika (oni jedini čitaju). U nekom drugom svijetu nalazi se smirenje. Zavidan nivo samodiscipline. Do časa će časne prošetati od grupe do grupe. Samo njihovo prisustvo je blagorodno.

Da imate vojničkog morala, borili bi ste se s vojnikom. Ne bi istresali otrov guje na nevine civile, bolnice, dječje vrtiće, spomenike, crkve... Tražili bi rivalstvo sa sebi ravnima, makar i s nadmoćnom tehnikom iz zraka, sa zemlje i mora. Ne bi hapsili, mučili i klali sve što nosi ime hrvatsko (za njih - ustaško), nesrpsko. Ne zatire se tako lako ime i hiljadugodišnja kultura. Hrvatstvo opstaje i jača, zapamćeno po herojstvu. Hrvatska tragedija tri života rađa, tri prkosa ima, tri znamenja pamti, trostruko se preporađa.

Čistilište. Doista.

Loši smo u iznošenju, prikazanju povijesti. Spori. Normalno je osijećati korake utkane u bridove valova, slušati odjeke dalekih pjesama, znati otkuda potičeš... Miješa se unutrašnja težnja s rasponom horizonta; zadovoljstvo je što jesi. Upisan si u spomenik kamena i bure. Kapljice truda. Zreli znoj masline. Potok vina. Melankonija pjesme. Ljubav. Čvrsta kičma. Ojkalica.

Popularna sam kod djece. Kad se namrštim i namignem, malo se smire. Znaju da pretjeruju. Kako malo pažnje daje dobre rezultate. Lako je otpustiti ih, brinuti o sebi. S njima se događa drugarstvo, sporazum među istima. Prijateljska lica zrače.

I mađari će pružiti pipke. Ne zaboravljaju nikad pokorene hrvate. Sabor im bijaše kost u grlu. Šala ? 1976. u Augsburgu me stara mađarica pitala o ugarskom Zagrebu ! Trebalo je dosta vremena za objašnjenja o ustavnosti Hrvatske. Da li je ikada prihvatila ? Nimalo lako za nas koji smo malo učili o vlastitoj povijesti. Zaboga, nije svijet počeo s patizanskim ratom !

Detalji su masakr u Dalju, Slavoniji, Baniji ... Biti će ih još, sve brojniji, bezočniji. Propaganda četnika je crna zastava sa mrtvačkom glavom. Tko bistar može stupati ispod takova znamenja ? Uistinu, nagoni na povraćanje. Utroba čovjeka ne podnosi život hijene.

Abolicija za zločince nije moguća. Ispredati priče o indoktrinaciji bezrazložno je. Ima bića, osoba sposobnih oduprijeti se naletu bezumlja. Besramno je ne tražiti, ne pretraživati po vlastitoj utrobi, ne iznalaziti načina za humanističke orijentacije. Povoditi se idejama o nadređenosti, o velikonarodu, slabost je pojedinca ili politike (svejedno). Trenutni triumfi dovode do dubljeg pada - do bezdana. Osvješćenje je kako je biti čovjek neka druga varijanta. Zrak koji se diše može biti otrovan, ali samo i jedino o meni ovisi koliko mi godi glavobolja.

Obuzima me nemir u traženju da pronađem rješenje kako izazvati ljude, potaknuti ih iz ravnodušnosti.

Čitulje bez obaveza oslobađaju grča.
Riječ fine niti plete, veze čipkani
milje, oslobađa nadu. Predah.
Rasterećenje.

*Ma kako da su Krležu ukalupljivali i
pomno pratili, nisu prodirali dublje pod
njegovu kožu. Stari lisac je mirno
prebirao misli začuđujuće bistrine i
oštrine, cinizma.*

Moja djeca i mama su mi najveća
briga. Inače se ne bojim. Ta ovo je
zemlja moja i mojih predaka.

*Rat će prije ili kasnije završiti.
Brutalnost jednom mora zastati u
zrakopraznom prostoru. Ostaju
pitanja kakav je suživot moguć sada i
sutra, kuda će zločinci sa i bez
vijetnamskog sindroma ... i tako redom.
Čine se dalekim, nemoguće noći bez
strepnje, oslukivanja.*

Srbijanizam se odražava i u žderanju
intelektualaca. Koji to više nisu.
Uloga hranjenja zloduha bestijalan je
čin, jednako gnjusan kao i ratni
zločini na bojištu i prema civilnom
pučanstvu. Što bi s intelektualcima
Srbije ? Ima li život smisla ako iza
sebe ostavljamo krvave tragove?
Kolika je cijena posluha ? Da li su
zadovoljni primljenom plaćom ? U
krvi.

*Nečetničko je ustaško. Nesrpsko je
ustaško. Srpstvo je četništvo. Lijepo.
Nesrazmjer divljenja sebi. Da nije
glupo mislila bih da ludim.*

Izluđuju "objektivne okolnosti" i ono što se stvarno zbiva u meni. Čak i u toku živog razgovora negdje sam daleko, u drugom svijetu, gdje tražim odgovor na pitanje - zašto? Objašnjenja ima, uzročnih i posljedičnih. Za humanistu uvijek su bez stvarnog odgovora.

Trpimo. Iz bombardiranog Dubrovnika nema vijesti o rođacima. Gruž je sraunjen. Dva rođaka poginula. Mnogi su u gardi. Taoci. Ima li nade? Gdje su? Iz strepnje u izvjesnost i natrag. Tanji se čvrstina. Nervozni pokreti. Reakcije burne. Do kraja života liječit će se nesane noći, nemirni dani.

Kričimo ! Skačemo na noge. Pogledavamo se ozarenih lica. U nevjerici. Prislušnemo. Istina je. Jedan avion je srušen. I još jedan ! Dva. Dvoje ubojica manje. I brodovi su pogođeni, bježe iz akvatorija. Stojimo na nogama. Isčilila tjeskoba. Naši pokazuju zube. Kad sjedamo nisu to zgurena leđa, tiho smještanje udova. Vrpeljimo se. Napeto isčekivanje traje... Zatim uobičajeno kretanje, došaptavanje, mrmor glasova.

Nema mjere u razbojstvima nad civilima. Srbijanizam se učvršćuje kao pojam.

Potreba za odbacivanjem odgovornosti opća je pojava. Od predsjednika do pojedinaca. Važno je oprati se, kao da je moguće negirati krivnju. Važno je formiranje komisije koja će iznaći da nisi kriv. Farsa.

Vukovar je ime koje će me stalno podsjećati na strahote rata, na patnju nevinih, na herojstvo, ponos što kao čovjek braniš dom. Vukovar kao griznja savjesti i pitanje koliko se moglo (i da li) učiniti više.

Ratni profiteri zatrovali grad. Domačice otvoreno gundaju. Vlasti trpe.

Evropska sramota. Mirotvorne konferencije izgledaju kao simpoziji na kojem se prenose glasine. Ništa ozbiljno. Bez rezultata. Mentalna prostitucija nazovidemokrata, uštogljena lica glupana zbog čije nesposobnosti i bijednih interesa broj mrtvih, ranjenih i masakriranih danonoćno raste. Iz hrvatske tragedije čupaju političke poene.

Zastrašuje kako srbijanizam žrtvuje prisilne i vlastite janjičare. Bar 30 000 ljudi je nestalo s lica zemlje. Propaganda jede vlastitu djecu.

Gadovi.

Pretpostavljam da demokratska Hrvatska donosi uz brige i radosti. Promjena sustava me raduje u smislu veće otvorenosti društva, osposobljavanja nacije da iskaže veću slobodu djelovanja. Kao ogorčeni protivnik militantizma i ograničenja duha prezam pred uputstvima novog jednoulja. Valjda je u Hrvata snage da izgrade snoviđenja. Ovog puta ne odustajućići od cijene.

Koža na bubnju. Prodaju se komunistička znamenja za religiozne obrede. Kako je, u stvari, komunista bilo istinski malo, nezatno je bogatstvo pastira. Kameleoni ne obećavaju . Sloboda intelekta traži priznanje nauke i umjetnosti. Sudbonosan put.

Ako je jasno meni, nije jasno Evropi, svijetu.

Nametrnuti rat "oslobodilaca" jeste hrvatocid. Neobičan osvajač žrtvuje pokoljenja, stvara avanturiste, zločince. Na krvi hrvatske djece dobijaju se odlikovanja.

Sanjam. Danas ne vozim. Nisam na redu. U momentu odsutnosti zabljesne ljepota jeseni. U starom parku požutjela bjelogorica. Titraju zraci svjetla kroz tonove žutila. Isprane boje. Jedan paralelan, moguć život izvan doimanja.

Kanonada. I po prvi put postajem svjesna fizičkog straha. Nije to strah razuma. Mirna sam. Stravično mirna. Najednom spoznajem kako fizički drhtaj, hladnoća počinju negdje nedefinirano u utrobi, i nezaustavljivo, nekontrolirano se šire venama, dopiru do najdaljeg nerva. Simptomi panike. Čini se kako se to događa nekom drugom, tijelu kojeg osmatram s distance. Drhtavica traje, predugo traje. Zatim polako, u nijansama, grčenje popušta. Patnja također. Opet pripadam sebi. Nitko ništa nije primijetio.

Siluju žene, djecu, muškarce. I bludniče nad zatvorenicima. Posebno u Kninu. Živi će malo pričati o mučilištima. Mrtve ionako nitko ne pita.

Četveromjesečna beba je stigla kao kofer, s još dvije napunjene torbe. Kad se probudi, u crnim očima se odražava prigušeni život okoline. Glavica uspravna, oprezna.

Bdim. Roportarnica povijesti. Strepnja u srcima. Ljudska patnja. Pogađate, nezadovoljstvo riječi ne objelodanjuje dna naskap. Nije moguće

Mlada časna Terezija pojavljuje se s tacnom. Toplina i miris kave draže nosnice. Sklonište je živnulo, ljudi se smiješe. Ipak će do željene šalice. Časna je smirena, smiješi se također.

Dan za sjetu i sjećanje. I ogorčenost, naravno. Srcem se ne razmišlja, ali srcem se bori i opstaje kad više nije jasno kako.

Povijest Hrvata nastavlja se s vitalnošću. Krv predaka odaje dostojanstvo. Ne borimo se za tuđe, već za svoje. Za budućnost djece. I jedan drugačiji život.

Treba li žaliti? Ako smo kamičak dodali na temelje, bilo je vrijedno postojati sada.

Ne mogu vas voljeti. Ne. Više ne. Poslije zla dolazi ravnodušnost i odbacivanje, trpnja što ste tu. Nadrastam mržnju. U mom svijetu ne postojite. Tek, možda, uz mnogo napora i dokazivanja ljudskosti.

Ne zaboravljam. Ne praštam. Otvorene oči djeteta pamte.

Ne vidim pobjednika osim mira, niti poraženih osim majki.

Indoktrinacija je opasna religija koja predstavlja opijum za mase. Protumačiti kako je moguće obične ljude povesti u bratoubilački rat - nisam sposobna. Valjda iz razloga što domet mog razmišljanja ne može doseći srž zločina, ne zna osmisлити zločin, što preza pred zločinom, gnuša ga se.

Ne razlikujem nalogodavca od izvršioca. Da biram smrtni čas, izabrala bih dostojnu smrt humaniste, ne smrt ubice. A baviti se razmatranjima o složenosti prosuđivanja, osuđivanja - kako objasniti ubijenima?

Život je jeftin. Ubili su mornare, subraču. Ostavili udovice, djecu. Ratne cijevi potražile đins, starovaroške kamene kuće, kalete, Rivu, arheološki muzej, tehničku školu, dječje sobe ... Ustrašene majke užasnute, otvorenih očiju strepe. Moj lijepi grade ! Cijepaju ti dah nadvoje, natroje, na stotine zrnaca uzdaha . Uzaludno suzbijaju rast date riječi, zakletvu da roblje nećemo biti. Mrtvi ratnici -da. Poklane žrtve -da. Živi otpor -da. Prokleti bili.

Nepodobni saznajni oblici misli su naturalni impulsi onog sada koje tišti. Ni koristi. Ni moći. Tek refleksija nutrenja. Svjedočenje u vremenu. Protivnik samovolji. Ogorčeni negator politici sile. Identifikacijski pečat, osobna karta, djelokrug osmatranja. Nije neophodno imenovati ljude, imena. Gdjegdje bijaše nemogu}e izbjeći zamku.

Političke bitke tek predstoje.

Prvi hitac je previše, ostali se ne broje.

Nismo kupili kruh. Ni drugi. Živa rasprava o kruhu, vrstama kruha, mirisu kruha, pečenju ... zamara. Klepetaju usta, otvaraju se, melju neumorno. Savjeti. Dijelimo što imamo - rekoh.

Malo radosti. S. su uspjeli telefonirati iz Vojvodine. Drhtavi glasovi, potreseni. S obje strane nevezani govor. Kao da je to važno. Dogovaramo se kako da izigramo telefonsku i pismenu blokadu. Međunarodni transport i prijateljske ruke. Pravo prijateljstvo je na cijeni.

Da, prijateljstvo je dragocjeno. U teškim vremenima nateže se tanka nit veze. Ili puca ili se učvršćava. Bilo bi nepravедno odgurnuti nevinog. Dokazi prijateljstva su melem na živu ranu. Mnogi su pružili ruke, otvorili srca. Ljubljana. Zagreb. Novi Sad. Zadar. Titograd. Nica. Laxou. Montpellier. Augsburg. Ciudad de Mexico. Aguascalientes. Anahuac. Naucalpan. Oaxaca. Toluca. Zacatecas. Wroclaw. Madras. Riga. Linkuva. Locarno. Faenza. Moskva. Minsk. Bankstown. Downsvlew. Merrickville. Leeds. Hokitika. Velas. Willowdale. Iz Beograda ni slova, ni glasa. Još. Istrijanka Marija se ne broji.

Nagrađuje se tijekom, aktivan ulog riječi u sudbini mnogih, anonimnih, jednako važnih, ljudskim bojama označenih. Bez pretenzija. Iskušenje duha i tijela lomi i jače osobe, izvan materijalnog. Poslanstvo čovjeka za čovjeka. Da se ne zaboravi i potisne. Da se zna. Nacionalni i kulturni identitet nije tlapnja. Kad se i razara, generacije nose u sebi gene spoznaje, niti opstanka.

Hrvatski jezik je odredba, naznaka koja se ne objašnjava, koja se živi. Bogatstvo izraza, narječja, razvija povezanost odnosa, odaje razvedenost forme, izvornih činilaca.

Zamislite. Pogodili Meštrovićeve galeriju. Pohrlili uništiti hram hodočasnika. Zašta im cvile karijatide na Avali ? Zašta im kleči Oslobodilac na Kalimegdanu ? Đubrad se namjerila na genija. Oblače plašt dobrohotnosti kad im prija. Ivane, iz groba se javi kletvom predaka !

Nezasitni pljačkaši. Siromašna Zagora nije ni dosegla zavidan nivo bitka, a sada i to malo krvave sirotinje (znoj iz kamena) sravnjuju sa zemljom, pljačkaju, pale. Rijeke izbjeglica bježe ne od smrti, nego od četničke kame. Zarobljenici u mučilištima. Zajedno - i civili i ratnici. Srbijanizam pruža pipke posvuda.

Ne osijećam ovaj prljavi, kriminalni rat kao građanski. S jedne strane je svo pučanstvo Hrvatske, a s druge strane je agresor - Srbija. Izgrađuje se pojam srbijanizma do savršenstva. Ubijanje. Razaranje do temelja. Krivokletstvo. Divljaštvo. Sa bivšom JNA kao prisvojenom silom, u ime pretenzija velikosrpstva, otimaju se tuđi teritoriji i životi. Tragikomično je što nisu razvili civilizacijski ni svoj "uži" srpski prostor, a imaju apetite u širinu. Tko ne nauči znojiti se, izgrađivati u vlastitom dvorištu, taj ne spoznaje vrijednost civilizacije, tradicije koja traje. Hrvatska je na udaru sada, ali mnogi će dočekati uvjerenja "osloboditelja" - užas presije, ludilo rata, koje ne pamti novija povijest.

Evropski političari (Carington, Vranicki, den Broek, de Michelis ...) u svom sljepilu izjednačavaju žrtvu i agresora. Direktni su krivci za nove i nove žrtve. Ohrabrivanje zločinaca jednako je zločinu. Uz to su nepopravljivi lašci. Nezamislivo je koliko su puta istu izjavu sažvakali i ispljunuli u suprotnim varijantama. Reklo bi se - političke drolje. U ime čega bih im mogla oprostiti očekivani masakr u Vukovaru?

Tumaram ražalošćena. Koncentracija mi je nedovoljna za iole ozbiljniji rad. Raspamećena sam destrukcijom. Ovo sada je neprestana mora u mom lijepom Splitu ! Telefon zvoní. Katja me raznježuje. Propitkuje kako sam, što radim. Nevoljko odgovaram. U nje je zrelost osjetljive duše . Tješi me. Preporuča zabavu na računalu. Trpko se smiješim.

Savkina stranka zastupa intelektualnu snagu republike. Prisjećajući se izborne trke, ne mogu prežaliti što nije direktno učestvovala na izborima. Kako bi pametniji, ravnomjerniji Sabor imali ! Budalaštine nedoraslih se teško slušaju. Ima ih koji na sabornici nastupaju "epski" - s narodnim pjesmama. Oslobodi nas, Bože, milosti pun. Sutra, za mira, biti će potrebno mnogo snage i strpljenja da se pokrene snaga nacije za preporod.

Služanstvo intelektualaca u službi državnog zatire iste kao kvalitetu, služi usmrćenju tekovina vlastite nacije. Tko nije spreman stradati u ime održanja slobode i snova, gubi pravo na pripadnost soju inteligenta. Poravnanje zajednice upropaštava idejnost. Ne dijelim ljude na poštene i nepoštene. Dijelim ih na normalne i nenormalne. Molim, izaberite !

Izgleda da Slaveni ne mogu bez štovanja vođe. Do kulta je put kratak. Kad će naučiti da pluralizam manje boli ?

Dvoličnost, osoba izvana i osoba iznutra, stalno se spore. Jedna je javna (zvanična), druga nevidljiva (stidljiva). Što je dozvoljeno jednoj, druga izbjegava. Balansiranje između javnosti i tajnosti dovodi do neočekivanih situacija. U svakom slučaju, javno komuniciranje je siromašnija varijanta iskrenosti. Zanimljivo je kako intiman kutak sasvim zadovoljava slobodu rasuđivanja. Jednostavno - nemam vremena za čekanje, a publicitet, fokus, eksponiranost, prodavanje osobnosti ne uzbuđuju me dovoljno. Radost je u stvaranju, u spontanosti.

Pitanje unutarnje savjesti je pitanje savjesti jednog čitavog naroda. Gnjusno je kako je Hitler iskoristio snagu najrazvijenije radničke klase stoljeća vodeći je ravno u propast. Umovanje i literatura ne dosižu moguće. Živjeti sada, i sama katkada prevarena (zar se ne mjere postupci prema vlastitim mjerilima ?) uviđam snagu mračnih gena, crnih rupa u mozgovima, silinu propagande. U ovom sada bolje raspoznajem juče. Obrazac je isti. Uočimo fašizam u Srbiji. Srbijanizam cvate. Savjest srpskog naroda šuti.

Kradu civile (na ulicama, poljima, radnim mjestima) i odvode ih u nepoznatom pravcu. Čeka ih fizičko i psihičko maltretiranje. Možda i povrate žene i djecu nakon iscrpljujućih pregovora - u zamjenu za ratne zločince. O sudbini muškaraca ne usuđujem se razmišljati.

Do skora je tvoja Slava. Danas ja slavim zajedništvo s ovim ljudima. Radije ovdje umirem, nego li drugdje živim. Patriotizam je otrcana riječ. Ili nešto – netko jesi ili nisi.

Stalno smo obučeni podeblje, za boravak u podrumima. I za topla, i za hladna. Smiješni smo sami sebi, ali u datom momentu napada, kad se spašava goli život, malo je moguće pametovati. Uz to, nakićeni smo k'o božićna drvca. Valjda poneko predstavlja i pravi bankarski sef. Smiješno i jadno. Apsurdno.

Tate nema. Spokojno spava. Raspad sustava i razorene ideje bile bi za njegov idealizam pogubna patnja. Laka mu zemlja! Nosim sobom njegovo najdraže odlikovanje. Od djede - nož s koštanom drškom. Od bake - Molitvenik. Od mame - medaljon sa slikama djece (Marjuči je bistar dječak. Katjuša je između djeteta i djevojaštva. Biti će ljepotica. Moji vragolići).

Vi se ne plašite, gospodo, nimalo? Ne bude vas nečije oči ? Prazni pogledi? Užasnuti. Ne dira vas stotine otvorenih ždrijela ? Bez zvuka. Krika. Riječi jada? Ne brinu vas ispružene ruke ? Rasijane k'o klasje po poljima Hrvatske. Izrastaju niotkuda. Ispunjavu prostor sve gušće, gušće... Ipak se plašite, gospodo?

Potraži me. Možda ću razumjeti šutnju. Dokaži mi da krvariš podjednako.

Ne bojim se da li ću izdržati glad, već da li ću nadrastiti pakao otuđenja, zlo koje rađa mržnju i prezrenje. Hoću li iznaći snage u umjetnosti, u ljubavi ? Ustrajem.

Zastrašivanje iskasapljenim leševima može samo monstrozozan mozak. Šešelj obećava krv, nabijanje na kolac, pečenja - javno ! Što normalni Srbi čekaju ? Što očekuju od vladara tame ? Što od bogova zla? Nagradu za izopačenost ? Zatrismo pokušaje bolesnih umova ! Počinju izravno (na što odmahujemo u nevjerici), ali množina presije rađa tragediju.

Ispijam čašicu. Malo alkohola ubrzava krvotok i dezinficira. Ništa više. Ustajem. Oko mene sablasni odsjaji ekrana na slikama i kipovima. Kao da su oživjele mrtve stvari. Guše me, pritješnjaju. Ište se svjetla za boje, za pokret. Ništa od svega, vlada naredba o zamračenju. Duboki poklon, gospodo !

Povijest priča. Očituje. Čovjek malo uzora crpi, ne postaje mudriji. Pouka ne djeluje, osim na vlastitoj koži. Nažalost.

Kakove veze ja danas imam s etiketom ustaštva ? Nikakve. Ne poznajem nikog koji takav pojam živi, prihvaća ili priznaje, želi još manje. "Neo" stranke su poznate širom svijeta, pa će i kod nas biti ekstremista. U Hrvatskoj - marginalno. Velika većina Hrvata uvijek je bila antifašistička. Budućnost vidim na drugim osnovama. Srbijanizam se služi nedostojnim, niskim lažima. "Politika" je novinarsko smeće još od prije pet godina.

Pisati će pjesme, priče, knjige o ljudskim tragedijama. Smisao neće pomoći gluhima da čuju.

Nigdje se ne ide. Ni u kino. Ni u kazalište. Niti u šetnje. Iznimke se smatraju nenormalnima (ili smo to mi, većina ?). Nema kućnih zabava. Ako se

i susrećemo, pričamo o aktuelnim zbivanjima, jadu.

Evidentna je niža kultura srbijanizma. Da nije tako, cijenili bi kršćansko raspelo pod koje podjednako pripadaju. Odstrel u ime nadljudi govori o psihologiji primitivaca kojima ništa nije sveto. Najmanje čovjek. Ne razumiju tuđu, još manje nazovisvoju vjeru. Zadojeni mržnjom, lažima, žive u lažima i sirovosti, krvoločnosti bez primjera. Usporediti ih s hrvatskim pacifizmom gubitak je vremena. Ratnički nagon kod Hrvata se teško pokreće ali jednom izazvan daje rezultate koje vojnička logika ne znade objasniti. Uzmimo za primjer Vukovar. Drži se uporno tri mjeseca. Sigurno je da neće, da ne može izdržati u okruženju, s nadmoćnijim neprijateljem. Za sada izdržava. Počast herojima !

Vijetnamski sindrom pokosit će mnoge srpske vojnike. Oni nemaju ravnotežu spoznaje - borba u ime odbrane doma, majke, sestre, oca, brata, djeteta, ljubavnika. Agresorske ubice i koljači nemaju opravdanja. "Oslobodioci" izrastaju u političke kreature, k tome nedostojne sažaljenja. Što rade srpske majke ?

"Buvlja pijaca" opljačkanih materijalnih dobara puni srpske kuće neprestano. Da se permanentno ne kupuje, manje bi se klalo i ubijalo, pljačkalo. Dolaze autobusima, traktorima, privatnim kolima. Muškarci i žene podjednako. Odnose trud i muku. Lešinari. Ima li Boga ? Hrvatski krvavi znoj na rasprodaji. Zadavili se u zalogajima!

Telefon neprestano zvoni. Od svuda se javljaju. Traže dokaze da smo živi, dobro. I plaću, zaista.

Odbraniti se možemo samo ako ostanemo **ovdje**, na udar metka, na dohvat noža. Za planinom ,morem - druga je vrsta smrti. Kukavička. Nemojmo biti naivni, nitko se neće (i ne treba) boriti u ime nas samih. Ako imamo jedan život, iskoristimo ga kako valja. Korisno.

Možete pokrasti sva materijalna dobra, popaliti do temelja. Ovaj narod ispupat će u cvijeće novih boja, naslikati je ljepše slike, ispjevati divne tonove, restaurirati svaki kamen, živjeti novo vrijeme. Uslov preživljavanja: bez vas.

Opravdanje o nepostojanju gospodarskog programa razvlači se od "nasljeđene situacije" do "nametnutog rata". Masovno bankrotstvo male privrede se ne spominje. Kako živjeti sutra ? Gdje su ozbiljni ekonomisti ? Čemu povratak na podržavljanje ? Dovoljan je konkretan poreski sustav i sloboda djelovanja.

Politika je kurva, posebno ako njome vladaju nesposobnjakovići

Upropaštena privreda donijeti će nam teške glavobolje, svakako. Pomoć iz inostranstva biti će dragocjena. Što će Srbija koja nas je desetljećima sisala ? Što će jesti ? Što će biti kad prestane važnost topčiderske štamparije ?

*Jednom čitulje će predstavljati hrpice misli **o jednom danu suživota** koji ne priznajem kao oblik života uopće. Jedan dan je fikcija u kojem nestaje osobenost čovjeka, ličnost se pretapa u jednostranu sliku povijesti. Stvarna previranja blijede. Tek su jedan mukli odjek vremena.*

Legenda

Sklonište
Grupa građana
Obitelj
Engleska političarka
Hrvatski političari
Pjesnik
Prijatelji

Snješki, Biserki, Nini i Saši,
Loli i Jakobu, Lepoj, Zorici, Barbari,
Ivani, Bubi, Mileni, Tanji, Nikici,
Ljilji, Bebi, Zorici i Miti, Dumi i Borisu,
Aci i Anđelki, Branku, Stevi i Radmili,
Sanji, Anti, Mariji R., Ceci, Ivni i Ljubi

